

men jeg skal kun gøre den Henstilling, navnlig til Ministerens Overvejelse, at vi kunne ikke undvære Bankerne, det maa vi være klare over. Det danske Landbrug har udviklet sig paa en saadan Maade, at mange af de Forretninger, det har, ville Sparekasserne ikke have med at gøre; de kunne det ikke, det ere de ikke indrettede paa. Men jeg beder om, at vi ikke skulle henvises til at klare os med Filialerne af de store Pengeinstitutter, men at Befolkningen, dersom den har Lyst dertil, ogsaa faar Lejlighed til at regere disse Forhold. Vi maa være klare over, at vi kunne ikke sige lige straks: Nu maa der ikke være Banker. Jeg er selv Tillidsmand i en større Sparekasse, saa jeg har ikke noget imod, at Sparekasserne faa det saa godt som muligt, men hvad der er den haarde Nødvendighed, det kunne vi ikke gaa uden om, det maa vi tage Hensyn til.

Finansministeren (C. Hage): Udvalget har taget et Forbehold med Hensyn til en Bevilling paa 6,000 Kr. til Opførelse af et Toldopsynshus ved Gasværkshavnen. De Oplysninger, Udvalget ønsker med Hensyn til de Vilkaar, hvorunder Lejemaalet af Grunden kan indgaas med Magistraten, antager jeg at kunne skaffe til 3die Behandling. Der har været ført en Del Brevveksling med Magistraten desangaaende. — I en Bemærkning i Betænkningen gøres der opmærksom paa, at Statsanstalten for Livsforsikring formentlig ved sine Dødelighedstabeller ikke er i Overensstemmelse med de seneste Resultater af de statistiske Undersøgelser. Jeg kan dertil kun sige, at Bestyrelsen for Statsanstalten bestrider Rigtigheden heraf. Den paastaar, at de Tabeller, den følger, ere i Virkeligheden op til Dato, Resultatet af de paalideligste Undersøgelser. Jeg skulde sætte Pris paa, om der ud fra den anden Opfattelse kunde fremføres bestemte Data, for at jeg paa Grundlag deraf kan lade Sagen nærmere undersøge, det er jo vanskeligt at komme til et Resultat, naar kun Paastand staar over for Paastand. Men i øvrigt vil jeg tilføje, at selv om det skulde være saa, at Statsanstalten benytter Tabeller, der ikke ganske stemme med de seneste Resultater, og som Følge deraf kræver højere Præmier end nødvendigt, vil det dog for de forsikredes Interesse ikke faa nogen væsentlig Betydning; thi saafremt Statsanstalten ad den Vej indvinder mere, end rimeligt er, vil det jo blive godtgjort de forsikrede som Bonus.

I øvrigt har den førte Diskussion drejet sig om de Stempelbegunstigelser, der kan tilstaas Sparekasser og Banker, der indrette Sparekasseafdeling. Skønt dette Spørgsmaal kun til Dels, og kun for den mindre Del, henhører under Finansministeren, skal jeg dog paa den givne Foranledning ikke undlade at fremsætte nogle Bemærkninger derom. Det er aabenbart et Spørgsmaal, der vækker ikke ringe Interesse. Den ærede Ordfører har udførlig gennemgaaet Forhistorien for den bestaaende Lovgivning angaaende dette Emne, og der er for mig kun Grund til at præcisere nogle Hovedpunkter, idet jeg i øvrigt anerkender Korrektheden af hans Fremstilling. Ved Loven af 11. Februar 1863, som gav Stempelbegunstigelse til en Række Pengeinstitutter, der udtrykkelig nævnes i Loven, og aabnede Adgang til, at der administrativt kan gives lignende Stempelbegunstigelser til andre Institutter af samme Art, der maatte blive oprettede, gøres der ingen Forskel paa Banker og Sparekasser. Distinktionen mellem disse to Arter af Institutter blev den Gang endnu ikke gjort gældende i Lovgivningen. Det var først i Løbet af de derpaa følgende 20 Aar, at den praktiske Forskel mellem disse to Institutters Formaal og Opgaver traadte saa klart frem, at Lovgivningen fandt sig beføjet til at trække ogsaa en lovmæssig Skillelinie imellem dem. Det var det, som skete ved Loven om Sparekasser af 1880. Grunden til, at der da blev gjort denne Forskel, er, som enhver vil vide, i Hovedsagen den, at Sparekassens Formaal først og fremmest maa være det at frembyde Sikkerhed for de sparende. Sparekassen er det Sted, hvor Smaafolk kunne indsætte deres Pengemidler, Folk, der i Reglen ville være ude af Stand til at danne sig et selvstændigt Skøn over Soliditeten af det Pengeinstitut, hvori de anbringe deres Penge. Bankens Opgave, dens Forbindelser og dens Virkemaade er en anden Ting. Der blev altsaa ved Lov af 1880 givet visse bestemte Regler, som et Pengeinstitut, der vil arbejde som Sparekasse, har at følge. For disse Institutter fastsattes der et bestemt Tilsyn og visse Forskrifter for deres Virksomhed, og Retten til at opnaa Stempelbegunstigelse for Sparekassebøger blev gjort afhængig af, at det paagældende Institut underkastede sig disse Vilkaar. Imidlertid gennemførte Loven af 1880 ikke Adskillelsen mellem Sparekasser og Banker fuldt ud og konsekvent; Loven holdt en Ventil aaben til at